Ma wõtan kammi ühes, seda teeme wõsu wahel enne platsi peale astumist, muidu läheb ehk pea sassi tee peal, senna saab ju kaks wersta.

Mõlemad noored tüdrukud jooksiwad piima kambri.

Aga teil on kena kamber piimade tarwis, külm ja puhas, millel isa seda teki? ütles Salme.

Minewal aastal, meil oli enne wäga waene piima hoidmise koht, ei saand koort ega head wõid, aga nüüd on osi teine, siin on ka weikene wõimassin, isa tõi Tartust. sellega om üks kaks kolm koor koos ma näitaks sulle kohe, aga mo kõht on üsna tühi, kas tahad apud wõi rõõska piima?

Kumba tahes, siin on mõlemid, mina walan neid kokku siis maitseb bästi hea, kas kala ka tahad? Isa tõi ilja aegu Peipsi rääbisist, aga mis ma weel küsin, sak wõtta siin on kõik käe pärast — kohu piim ka, aga ma annan sulle weel midagi, — waata siin on met ka, isa wõttis eila ühe puu pealt, sõõ nüüd, ega sa nõnda pea jälle siia tule.

Teil on kõrki wäga palju, teie käsi käib bästi, meie wiriseme, kui tuli tobres puus, ei ole meil piimagi ni palju kui tarwitame.

Tänu Jumalale, meie käsi käib nüüd wäga bästi, aga ma mõletan, kus meil weel waesed päiwad oliwad, isa ostis selle koha, raha oli otsas, lehmi ei olnud enam kui kaks, maad oliwad wõsu all, ob meie oleme waewa küllalt näinud ja nüüdki on weel wõlga linnas, aga iga aasta on ta paranenut ja iseäranis tänawu olen ma otse kui oma kodu.

Kahju et sa Meeta ükskord jälle selle koha Jumalaga pead jätma.

Kuida nii, mina siit enam ära ei läbe.

Aga kui külm pois järele tuleb, mis sa siis teed?

Küla poisi saadan krantsi abil õue wärawast wälja, mina omast kuningriigist ei läbe, mis sa arwad Salme, minul on mesipuu, lillepeenar, tänawu linu maas, olen omale ilusad sukad, kuus paari kudunut, kena teki, mull on kambris ilus wärwitud woodi, kena laud ja kap, kellel on siin wallas niisugune kambrikene ja ma olen prii inimene, prii maa peal, kas pean mõnele minema teupäiwi tegema,

ei Salme, kui mu isa ka piitsaga mind wälja ajaks, ära ei läbe mina siit. — Sõõ nüüd Salmekene, mina lobisen palju.

Aga kui sa ometigi siit ära läbed, mis siis?

Salme mull tuleb hea nõu, sina pead ka siia tulema, see on kui Taikus Aamen, kui ma omad juukse pletid ka kaotan. siia ma sind toon ja siis elame bästi.

Mõtle et minul ka wanemad kodus on ja sinu wanemad weel selle üle kõige enam ütlewad, kes majasse tuleb, ehk siit ära läheb.

Pole wiga Salme, lööme kihla ma toon sind siia — kus mo silmad ennemalt oliwad — — jah nõnda — nõnda — ja nõnda — pane nüüd enam met leiwa peale, ega sa nõnda pea jälle teda saa.

Mina jõõn esimest korda omas elus met, aga maitseb hea.

Sinu isa on esimene pudru pea, ostku omale linnu pun ja laf' nad tõõd teewad, see on üsna bäbi, kui mina perenaeseks saan, siis peab mull iga päew wõid ja met olema, ehk muidu kisun oma mehe habeme karwad wälja.

Sa oled otse jamps Meeta, praegu tahtsid igaweste kodu jäeda ja nüüd kisud jubba habeme karwu, ma ei saa sinust aru.

Meeta jäi sügawa mõttesse, — kui uni langes ta peale, siis kargas ta ülesse, muutus Salmed otsaesise peale ja ütles: Mehed on otse rahu rikujad, neid ei oleks maa peale sugugi waja — aga jõõme ja joome, oleme rõõmsad, sind ma toon hädа orust ära, Salme ma armastan sind.

Ja mina ka sind, aga ma ei saa sinust aru. Tänan nüüd jõõgi eest aga maitsis wäga hea — jumalaga ma pean minema.

Tulewal pühal olen ma ükfinda kodu, tule siis jälle meile, ma näitan sulle oma riide kirstu, wii emale palju terwisid.

II.

Kiriku rahwas tuli kodu, isa ema ja nende poeg Enno. Meeta oli kõigiga walmis, tõi jõõgi lauale ja pere astus